

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring af lov om offentlig forsorg. (Hjælp til underhold ved arbejdsløshed).

(Lovforslag nr. 73. Fremsat 25/2 75. Første behandling 27/2 75. Betænkning 3/4 75. Anden behandling 8/4 75).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 143 stemmer.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ophævelse af lov om regulering af kreditformidling [af Ove Jensen m. fl.].

(Lovforslag nr. 103. Fremsat 4/3 75).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Økonomiministeren (Per Hækkerup):

Det er jo ikke første gang, vi har et lovforslag af denne ordlyd til behandling. Sidste gang var det et konservativt forslag om at ophæve loven om kreditformidling. Ganske vist er den tone og den motivering, der ligger bag ved det konservative forslag, anderledes end den, der ligger bag ved fremskridtspartiets, men konsekvensen ville måske være blevet den samme.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg vil gerne have mere ro i salen.

Økonomiministeren (Per Hækkerup):

Jeg skal tage det samme standpunkt til det forslag, der ligger nu og afvise det. Jeg mener, at kreditformidlingsloven har vist sin hensigtsmæssighed, og jeg kan kun tilføje, at den tankegang, der ligger bag ved fremskridtspartiets forslag, er i diametral modsætning til den tankegang, vi har om, hvor-

ledes man skal føre økonomisk politik. Vi er faktisk kommet ud over gammelliberalismens tid, som fremskridtspartiet synes at være vendt tilbage til, og jeg kan derfor ikke gå ind for forslaget.

Grünbaum (S):

Om det foreliggende forslag skal jeg kun sige, at mit parti naturligvis må afvise det. Jeg vil gerne tilføje, at jeg synes, det er meget beklageligt, at folketingets arbejde nu igen skal beyrdes med et forslag, som forslagsstillerne på forhånd ved ikke kan samle et flertal her i folketinget. Det er spild af tid, og det er ikke det, vi har brug for.

Jeg tror efterhånden, et flertal her i folketinget erkender, at det er nødvendigt at have en eller anden lovgivning af denne karakter. Jeg vil give fuld tilslutning til de bemærkninger, økonomiministeren har gjort herom. Vi ved, at der blev fremsat et forslag om en vis revision af denne lovgivning under den tidligere regering af den daværende økonomiminister, hr. Nyboe Andersen, og det tyder også på, at der i dag er bred forståelse for, at vi må have en lovgivning af denne karakter.

Jeg tror også, at den nuværende økonomiminister vil være indstillet på — det har han da givet udtryk for tidligere som ordfører, da man behandlede venstres forslag — at der kan blive tale om en vis revision af denne lovgivning, når man har indhentet visse erfaringer, og det mener jeg er et fornuftigt standpunkt. Derfor vil jeg gerne spørge økonomiministeren, om han agter at komme med et forslag herom.

Det forslag, der foreligger i dag, går jo ud på en fuldstændig ophævelse, og derfor er der ingen tekniske muligheder for, at der ved udvalgsbehandlingen kan stilles ændringsforslag til dette forslag, altså det forslag, der nu er fremsat af fremskridtspartiet. Der må et nyt forslag til, hvis der skal ske en vis revision af selve loven. Jeg spørger altså økonomiministeren, om han agter at komme med et sådant forslag til en revision, og hvornår det så vil ske.

Nyboe Andersen (V):

Venstre kan ikke medvirke til en ophævelse af loven om kreditformidling, Vi mener, at der er brug for en lovgivning til støtte for Nationalbankens aftaler med de

[Nyhøe Andersen.]

private pengeinstitutter; der er i øvrigt også brug for lovregler til opfyldelse af de EF-bestemmelser, der er kommet i 1974, om, at medlemslandene skal have mulighed for at gøre brug af kassebindingsregler. Jeg synes nok, det er lidt flot, når det i bemærkningerne til fremskridtspartiets forslag hedder, at eventuelle EF-problemer må løses på anden vis. Jeg gad vidst, hvad det er for en vis, man dér forestiller sig.

Noget andet er, at vi fra venstres side gerne ser, at den nuværende lovgivning ændres, og jeg ville faktisk have stillet økonomiministeren det samme spørgsmål, som den socialdemokratiske ordfører, hr. Grünbaum, netop nu stillede, nemlig om ikke regeringen er interesseret i at gå ind i en realistisk drøftelse af ændringer i denne lovgivning. Det vil vi fra venstres side gerne medvirke til. Man kan jo bestemt ikke sige, at de pengepolitiske problemer ikke ser ud til at blive aktuelle i den kommende tid.

Glensgård (FP):

Det foreliggende forslag er et skoleeksempel på, hvorledes staten forsøger at drive en erhvervsgren ud i en helt uholdbar situation. Hvorfor skulle staten bedre kunne drive bankvirksomhed end de firmaer — hermed mener jeg bankerne — der udelukkende beskæftiger sig med dette arbejdsfelt?

Vi har i dag op mod 150.000 arbejdsløse. Dette alt for store tal er ikke kun grundet i den lavkonjunktur, samfundet er inde i, men er i væsentlig grad også grundet i den økonomiske styringsform, som den tidligere og den nuværende regering har valgt. Erhvervslivet behøver en pause med hensyn til indblanding fra lovgivningens side. Erhvervslivet har et kapitalbehov, som staten må og skal tilfredsstille. Det er ganske simpelt således, at mange arbejdspladser kunne genoprettes, såfremt kapitalformidlingen blev frigivet.

Fremskridtspartiet vil med dette forslag sikre, at erhvervslivet atter får mulighed for at investere. Det undrer mig ikke, at den socialdemokratiske ordfører går imod dette forslag. Men det, der undrer mig en lille smule, er, at hr. Grünbaum kan spørge, hvorfor fremskridtspartiet fremsætter et sådant lovforslag, når man på forhånd ved, at der er flertal imod det. Ja, hvis jeg skal

tage hr. Grünbaums bemærkninger til indtægt, så må jeg samtidig gå ud fra, at det medfører, at en lang række af regeringens lovforslag hermed er tilbagetaget, og jeg kan godt love hr. Grünbaum for, at vi ikke optager dem.

Jeg skal på fremskridtspartiets vegne tilsige — det er en selvfølge — en klar lyst og interesse i, at dette forslag fremmes hurtigst muligt. Jeg håber ikke, at vi skal igennem et fantastisk langt udvalgsarbejde, for det er korrekt, når økonomiministeren nu siger, at vi har set lignende forslag, så vi har altså ikke behov for det lange udvalgsarbejde. Det, vi har behov for, er, at denne lov bliver ophævet, således at erhvervslivet atter får mulighed for at investere.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Da mit partis ordfører, hr. Gudme, ikke kan være til stede, skal jeg på hans vegne sige nogle få ord om dette lovforslag.

Vi kan ikke støtte det. Der er i den gældende lov, som man ønsker ophævet, dele, som vi finder nødvendige og rimelige, og der er andre ting, som vi finder urimelige. Men da regeringen i det store og hele kun har brugt de dele af den gældende lov, som vi finder er nødvendige at bruge, og som er rimelige at bruge, vil vi ikke støtte dette forslag. Det er sagt før, at folketinget netop nu har travlt, har andre væsentligere ting at tage sig for, og jeg er enig i den betragtning.

Ninn-Hansen (KF):

Økonomiministeren har jo allerede, som det rare og positive menneske han er, fortalt, hvad det konservative folkeparti mener om denne sag, og det er ganske rigtigt: vi stemte imod loven, da den blev vedtaget i sin tid, fordi vi anså den for overflødig, og vi fremsatte umiddelbart efter valget i 1973 et forslag om ophævelse, fordi vi fandt, at loven også er skadelig. På det tidspunkt fik vi fra den daværende regering en venlig modtagelse af forslaget, en meget positiv modtagelse, men det er jo altså ikke blevet til noget, hverken under den tidligere eller denne regering, og vi fortsætter altså med en lovgivning, hvis mening jeg egentlig ikke forstår.

Hr. Nyboe Andersen var inde på, at det var nødvendigt, at Nationalbanken igennem en sådan lovgivning kunne sikre kassebin-

[Ninn-Hansen.]

dingsregler og andet. Må jeg bare i al stilfærdighed gøre opmærksom på, at disse og en række andre ting jo tidligere har kunnet klares igennem frivillige aftaler, og så forstår jeg ikke, hvorfor man skal have dette pressionsmiddel, som lovgivningen så bliver. Jeg har i hvert fald ikke et sådant syn på banker og sparekasser, så jeg anser det for nødvendigt, at der findes en lovgivning til at presse aftaler af den art igennem.

Vi kan altså tilslutte os ophævelsen af den nuværende lov. Hvis man ønsker at drøfte andre ting i forbindelse med lovgivningen eller på anden måde, som det har været nævnt, så er vi selvfølgelig villige til det, men den nuværende lov mener vi ikke skal opretholdes.

Ømann (SF):

Dette forslag erklærer jo i bemærkningerne sin uforbeholdne hyldelse til den private sektors jernhårde økonomiske love. Hvad er det så for nogle? Ja, det er de love, der tilsiger f. eks. bankområdet til enhver tid at operere dér, hvor de højest mulige renter er til at få. Jeg gad vide, hvor jernhårde disse økonomiske udlignings- og liberalistiske love egentlig er, når man kigger på, hvor stor forskel der var på de forskellige bankers rentemarginaler. Det har vi jo for ikke så længe siden set på her i folketinget.

De jernhårde økonomiske love tilsagde også forskellige store forretningsbanker at gå hårdt ind i afbetalingshandelen i sin tid. For de folk, der ikke havde fast ejendom, gjaldt den jernhårde økonomiske lov, at de skulle op på en rentesats på 25 pct., mens andre kunne nøjes med en rentesats på 12-14 pct.

De jernhårde økonomiske love siger for øjeblikket, at mens industrien har en relativ lav afkastning, så er afkastningen af den passive kapitalbesiddelse meget høj. Obligationsrenten ligger betydelig højere, end aktieudbytterne gør i al almindelighed, og det, man kan få ind ved at sætte sine penge i jord og indkassere de stigninger, der finder sted dér, giver langt højere avancer end udbytterne af aktierne. Derfor er det dog vistnok en meget hård påstand at komme og sige, at man slet ikke har brug for at re-

gulere kapitalfloden her i Danmark. Jeg tror, at mange inden for erhvervslivet ville ønske, at det var sådan, at rigeligere kapitalmidler blev stillet til rådighed for erhvervslivet.

Derfor synes jeg, at den lov om kreditformidling, som det lykkedes at vedtage for 2 regeringer tilbage, var et fremskridt. Det viste sig da også, at selv venstres økonomiminister ikke vovede at afskaffe den, at de ændringer, han i sin tid foreslog i den, var ganske ubetydelige, og at loven skulle stå ved magt også efter venstres synspunkter.

Jens Møller (KrF):

Vi anerkender formålet med denne lov, at man vil undgå restriktioner. Restriktioner er jo altid noget ubehageligt noget, og man mener, at de jernhårde økonomiske love selv kan regulere disse ting. Men desværre er det jo sådan, at der også er en anden jernhård lov, nemlig den, som erfaringen viser os, at den menneskelige natur er af en sådan art, at der altid vil være nogen, der prøver på at omgå de love og restriktioner, vi har, til egen fordel for på den måde at tiltage sig selv urimelige fordele på andres bekostning. Det er netop den lov, dette forhold, der gør, at det hele tiden bliver nødvendigt med flere restriktioner, mere detaljerede restriktioner, for at undgå den slags uretfærdigheder.

Når vi tager det sidste forhold i betragtning, mener vi i kristeligt folkeparti, at vi er nødt til at have denne lov, som den tidligere socialdemokratiske regering har gennemført, og vi må derfor gå imod fremskridtspartiets lovforslag.

Kaj Hansen (DKP):

Kommunisterne vil ikke udelukke, at der tid efter anden må ske en revidering af lov om regulering af kreditformidling i takt med udviklingen og efter de økonomiske behov, som måtte være til stede. Men en ophævelse af lov om regulering af kreditformidling, som der her er tale om, kan vi selvfølgelig under ingen omstændigheder medvirke til.

Vi er ikke tilhængere af de økonomiske kræfters frie og uhæmmede spil. Tværtimod ønsker vi netop, at de økonomiske faktorer hele tiden er under kontrol, og at de økonomiske ressourcer dirigeres derud, hvor der er

[Kaj Hansen.]

størst mulig brug for dem. Derfor kan vi ikke medvirke til dette lovforslags gennemførelse.

Jes Schmidt (CD):

CD-gruppen ser med en vis sympati på dette forslag, men mener ikke, at vi i øjeblikket kan undvære denne lovgivning. Vi vil imidlertid deltage sagligt i sagens videre behandling.

Ordføreren for forslagsstillerne (Svend Andersen) (Rosk. a.) (FP):

Det har nu vist sig, at denne lov ikke er administrerbar. Det, der bl. a. bliver resultatet af denne lov, er f. eks., at man i bankerne koder kunderne ind efter bestemte erhvervsgrupper. Det vil sige, at selvstændige erhvervsdrivende kodes ind på én gruppe, og lønmodtagere kodes ind på en anden gruppe. Det, denne lov så ikke kan forhindre, er, at når der ydes lån til selvstændige erhvervsdrivende, ja, så kan de lige så godt bruge disse penge til at købe pelse eller udvide deres veranda osv. for i stedet for at bruge dem til erhvervs-mæssige formål. Denne lov er som så mange andre restriktive love simpelt hen ikke til at administrere.

Økonomiministeren sagde, at det, der åbenbart var fremskridtspartiets hensigt, var at vende tilbage til den gamle liberalisme. Det, der er vores hensigt, hr. økonomiminister, er at vende tilbage på dette område til tiden før oktober 1973, og så vidt jeg ved, var der også dengang socialdemokratiske regeringer, så det er nok ikke så fortidige forhold.

Jeg må desværre erkende, at venstre åbenbart har ændret mening. Netop hr. Nyboe Andersen holdt jo et meget, meget flammende indlæg imod dette lovforslag, da det i sin tid blev fremsat af den daværende socialdemokratiske regering, men jeg forstår altså, at man inden for venstre nu godt vil tolerere disse restriktioner, som der her er tale om.

Jeg vil sige tak til hr. Ninn-Hansen, som har lovet os nu at ville give positiv tilslutning til dette forslag.

Hr. Ømann hævdede, at hvis man ikke havde denne lov, så ville det være sådan, at kun folk med fast ejendom kunne få ordentlige lånebetingelser. Folk uden fast ejendom

må henvende sig ude på det grå marked, sagde hr. Ømann, og måske betale 25 pct. i renter. Jeg må lige sige til hr. Ømann, at et af de resultater, der netop blev af denne lovs gennemførelse, var, at man ophævede muligheden for, at folk med lønkonto kunne få lønkontrolån. Loven har sådan set virket lige modsat det, hr. Ømann sagde.

Hr. Jens Møller sagde, at hvis ikke vi havde denne lov, så ville der være mulighed for, at en række mennesker tiltog sig meget, meget store fordele på andres bekostning. Jeg kan altså ikke se, at denne lov på nogen måde forhindrer, at der er folk, der kan udnytte andre menneskers situation.

Jeg vil fortsat håbe og anbefale, at man vil give forslaget en velvillig behandling.

(Kort bemærkning).

Ømann (SF):

Jeg har aldeles ikke udtalt mig i den retning, som den forrige ordfører sagde. Det, jeg kritiserede, var forslagsstillerens hyldest til den jernhårde økonomiske lov, som om den skulle have noget godt i sig med hensyn til at regulere pengevæsenet, hvad det jo er bevist at den ikke kan. For at bevise dette nævnede jeg, at på et område, hvor vi har den mest flydende og fungible vare overhovedet, nemlig penge, kan den jernhårde økonomiske lov ikke afstedkomme nogen som helst udjævning. Det beviste jeg ved at sige, at der er forskel på rentemarginalerne. Det beviste jeg ved at sige, at man kunne holde forskellige rentesatser for samme kategorier af lån over for forskellige befolkningsgrupper. Jeg sagde ikke, at man var henvist til det grå marked. Nej, det var bankerne, der gik ind og lavede finansieringsselskaber og krævede den høje rente. De ville ganske vist ikke stå frem i offentligheden, men det var dem, der stod bag det.

Økonomiministeren (Per Hækkerup):

Ordføreren for forslagsstillerne var jo i stand til at takke det konservative folkepartis ordfører og ikke andre. Så kan jeg måske til gengæld takke de andre ordførere for deres stillingtagen til lovforslaget.

Den forklaring, fremskridtspartiets ordfører gav, var jo ganske interessant. Erhvervslivet trængte til en pause, sagde hr. Glensgård. Nu ved jeg ikke rigtig, hvad det

[Økonomiministeren.]

er for en pause. Jeg går ud fra, at det er en pause i det, hr. Glensgård plejer at kalde statsdirigereriet af erhvervslivet. Den næste sætning lød: statsmagten må sørge for, at erhvervslivet kan få dækket sit kapitalbehov. Hvordan de to ting kommer til at passe sammen, det er mig stadig en kilde til forundring, men det kan jo tænkes, at det hænger sammen med, at hr. Glensgård hyl-der princippet om de absolut frie kræfters spil. Det tror jeg ikke der er ret mange der kan acceptere.

Til det spørgsmål, hr. Grünbaum stillede — det spørgsmål blev sådan set også stillet af hr. Nyboe Andersen — kan jeg sige, at jeg er af den opfattelse, at loven meget vel kan trænge til at blive revideret. Det forslag, som den tidligere regering fremsatte, tog vi da derfor også fra socialdemokratiets side velvilligt på. Jeg vil derfor gerne gå ind i overvejelser om en revision af loven. Måske bør man i denne forbindelse gøre sine overvejelser en lille smule bredere, så de omfatter kapitalformidlingen i al almindelighed. Jeg har da også sat i værk, at en sådan overvejelse kan foregå. Hvornår resultatet af overvejelserne kan foreligge, skal jeg ikke kunne sige, men jeg regner med, at vi i hvert fald kan få lov til at få sommeren til at foretage sådanne overvejelser i, således at der til efteråret eventuelt kan komme til at foreligge et resultat af disse overvejelser i form af et lovforslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Svend Andersen) (Rosk.a.) (FP):

Jeg går ud fra, at hr. Ømann er enig med mig i, at denne lovs tilstedeværelse ikke giver lønmodtagere uden fast ejendom bedre lånemuligheder, end hvis denne lov var ophævet.

Glensgård (FP):

Økonomiministeren nævnte ganske rigtigt, at det, vi ikke ønskede, var et lovgiveri på erhvervsområdet. Vi ønsker, at erhvervsområdet skal have en pause. Det gav sig også udtryk i weekenden 9.-10. marts, hvor vi ønskede, at erhvervslivet skulle have en omkostningspause. Det var vi nok det eneste parti der ønskede, men det må vi jo tage til efterretning. Dér, hvor vi skulle have en pause, det var netop, som økonomiministe-

ren siger, med hensyn til lovgivningen i erhvervssektoren. Økonomiministeren kom med en lille bemærkning om, at dernæst krævede vi, at erhvervslivet skulle have sit kapitalbehov dækket. Ja, det skal det, og det opnår vi bedst ved, at vi ophæver den lovgivning, som findes på dette erhvervsområde. Jeg kan da nævne over for økonomiministeren, at det kunne forholdsvis nemt gøres. Vi kunne jo starte med at ophæve udlånsloftet. Jeg kan forstå, at det kunne økonomiministeren måske også tilslutte sig, så jeg forventer faktisk, at vi ret snart fra regeringens side får et udspil over for Nationalbanken om, at vi nu får dette udlånsloft ophævet, således at erhvervslivet får sit kapitalbehov dækket.

Økonomiministeren (Per Hækkerup):

Jeg skal såmænd ikke forlænge debatten med hr. Glensgård, men nu forstår jeg altså, at hr. Glensgårds pause for erhvervslivet fortrinsvis skulle være en lønpause. Ja, det var det eneste positive, hr. Glensgård nævnte som udtryk for fremskridtspartiets indsats. Jeg forstår også, at hr. Glensgårds bemærkning om, at staten skal garantere og sikre erhvervslivet kapital, nu altså er blevet til, at han håber, regeringen vil tage initiativet til over for Nationalbanken at få låneloftet hævet. Når efterhånden hr. Glensgårds mere principielle, højtflývende planer bliver skåret ned til sådanne små praktiske foranstaltninger — måske også større praktiske foranstaltninger — fra statsmagtens side i forhold til bankvæsenet, så er jeg næsten ved at kunne sige, at så er vi ved at være på lige fod.

(Kort bemærkning)

Glensgård (FP):

Jeg må lige gøre økonomiministeren opmærksom på, at jeg sagde ikke „låneloftet hævet“. Jeg sagde „låneloftet ophævet“; der ligger altså en lille forskel. Men o.k., hvis økonomiministeren vil gå så langt, at han vil hæve låneloftet med noget, der ligner en 20-25 mia kr., så skal jeg stille mig tilfreds i denne omgang.

Det, der egentlig kaldte mig herop, var, at økonomiministeren sagde, at det, vi nu ville, det var bare, at vi vil have en lønpause for erhvervslivet. Det er der jo slet, slet ikke tale

[Glensgård.]

om. Økonomiministeren ved udmærket godt, at fremskridtspartiet ikke medvirkede til det lovformynderi — eller lovgiveri, vil jeg hellere kalde det — i det weekendarbejde, der var omkring overenskomstforhandlingerne. Derfor synes jeg nok, det er lidt mærkværdigt, at økonomiministeren nu siger, at det eneste, fremskridtspartiet ville, det var at have en lønpause. Nej, vi ville have en pause for erhvervslivet. Vi ville have en pause, således at regeringen og folkettingen ikke længere skal gribe ind i de forhold, som er så vigtige for erhvervslivet. Det kan ikke bære flere lovforslag og flere love, det kan ikke bære at få dem lagt på sine skuldre. Vi må stoppe denne hetz mod erhvervslivet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til det politisk-økonomiske udvalg. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v. [af Henning Philipsen m. fl.].

(Andre selvst. forslag nr. XVI. Fremsat 20/2 1975).

Forslaget sattes til forhandling.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen):

Det foreliggende forslag falder i 2 punkter. Det første det lyder: „Arbejdsformidlingen overgår til fagbevægelsen.“ Det synes jo at være en ganske enkel problemstilling, for ikke at sige en forenklet problemstilling. De lokale fagforeninger skal efter forslaget helt eller delvis overtage formidlingen, dvs. det, man betegner som den egentlige formidling, hvad det så er for noget. Samtidig skal de offentlige arbejdsformidlingskontorer, så

vidt jeg kan forstå, bevares til den øvrige formidling og som en slags ekspertkonsulenter for fagforeningerne. Det forekommer i alle tilfælde mig så temmelig kompliceret.

På ét punkt er jeg enig med forslagsstillerne, nemlig at arbejdsformidlingen ikke bør føres tilbage til den tilstand, der eksisterede, før loven af 1968 trådte i kraft.

Spørgsmålet om arbejdsformidlingens placering har jo i de senere år været genstand for adskillige drøftelser her i folkettingen. Jeg skal derfor berøre nogle af de vigtigste spørgsmål.

Må jeg først sige, at loven fra 1968 var som bekendt udarbejdet på grundlag af en enstemmig indstilling fra et udvalg, hvor fagbevægelsen og arbejdsløshedskasserne var med. Efter lovens gennemførelse og ikke mindst i de senere år har man så måttet opbygge den offentlige arbejdsformidling til at overtage alle formidlingsopgaverne, og samtidig hermed — det vil jeg gerne understrege — har arbejdsformidlingskontorerne og arbejdsmarkedsnævnene måttet løse en lang række vigtige samfundsopgaver.

Jeg vil også gerne understrege, at udbygningen af den offentlige arbejdsformidling er sket i en periode, hvor alle offentlige virksomheder har været tvunget til den strengeste økonomi med hensyn til såvel arbejdskraft som udgifter, hvilket naturligvis har vanskeliggjort opbygningen og tilrettelæggelsen af det nye system. Når man tager dette i betragtning, synes jeg, at arbejdsformidlingen i rimelig grad har levet op til forventningerne. Mange af de angreb, der har været på formidlingen, er, så vidt jeg kan se, baseret på en helt overdimensioneret omtale af enkelttilfælde.

Som jeg nævnte før, er forholdet det, at arbejdsformidlingen varetager en lang række samfundsmæssigt betydningsfulde funktioner. De kan ikke undværes, og det ville være u hensigtsmæssigt, om fagbevægelsen skulle overtage ansvaret for alle disse funktioner, og jeg tror ærlig talt også, fagbevægelsen ville betænke sig mere end én gang på at overtage disse ret belastende opgaver, selv med støtte af juridisk og social ekspertbestand, som det fremhæves i forslaget.

Jeg mener altså ikke, at det foreliggende forslag til beslutning er tilstrækkelig gennemtænkt. Det er i øvrigt uforeneligt med arbejdsformidlingens samlede samfunds-